

Kjeld de Voetbalheld

Kampioen in Camp Nou

Tekst: Kees Lintermans
Illustraties: Natacha van Eck

Copyright © 2012 Kees Lintermans en Natacha van Eck.
Alle rechten zijn voorbehouden. Alles uit deze uitgave mag worden voorgelezen, overgeschreven, gekopieerd op school, doorgestuurd aan vrienden of worden verspreid in enigerlei vorm of op enige wijze. Hiervoor is geen voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver nodig. Integendeel, ga gerust uw gang. Mocht u daar geld mee verdienen, maak dit dan alstublieft direct over naar Unicef.

Het verhaal in dit boek is pure fictie. Alle gebeurtenissen en personen zijn verzonnen. Iedere gelijkenis met de werkelijkheid berust volledig op toeval. Hoewel... Gudok is en blijft natuurlijk de mooiste vereniging van Nederland.

Voor Kai. Gefeliciteerd met je zevende verjaardag.
Voor Niek, die zelf in de enige echte E4 speelt.
Voor Jesse, die al beter voetbalt dan zijn vader.

Jullie zijn onze voetbalhelden !!!

Inhoud

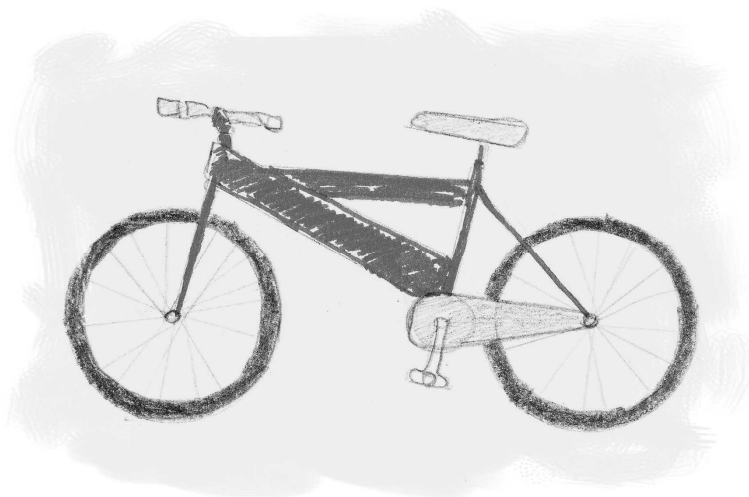
Hoofdstuk 1	Kjeld de sportman	7
Hoofdstuk 2	Het Nationaal Sportcentrum	43
Hoofdstuk 3	Drankjes en pilletjes	63
Hoofdstuk 4	Latjetrappen voor Barcelona	83
Hoofdstuk 5	Kampioenen	105
Hoofdstuk 6	Revanche in Camp Nou	127

Hoofdstuk 1

Kjeld de sportman

Zou je ook een supersportman willen zijn?
Lees dan hier hoe onze held merkt dat het niet altijd leuk
is om snel en sterk te zijn.

1

“Vrije trap net buiten de zestien,” riep Kjeld.

Hij legde de bal op de grond en deed een paar stappen achteruit.

“Laat maar komen, die gaat er nooit in,” antwoordde Robin, die in de goal stond.

Kjeld nam een aanloop en raakte de bal vol op de wreef. Het was een hard schot. Misschien wel harder dan hij ooit had geschoten. Robin dook naar de hoek, maar hij was te laat. De bal was perfect in de kruising geschoten en dan is de keeper kansloos. De bal knalde in het net. Kjeld zag tot zijn schrik hoe de touwen braken en de bal de struiken in vloog. Hij hoorde hoe hij de schutting raakte, die harder kraakte dan ooit tevoren. Robin draaide zich om. Hij zag dat Kjeld de goal aan flarden had geschoten.

“Wauw, cool schot man,” riep hij enthousiast.

Maar Kjeld dacht daar anders over.

“Zie je nou wel dat we niet met een echte bal moeten spelen,” zei hij kwaad. “Papa gaat heus niet zeggen dat het een goed schot was. Volgens mij krijg ik straks gewoon op mijn kop.”

De tuin was niet zo groot en Kjeld mocht er wel voetballen. Maar dan moest hij een lichte, plastic bal gebruiken. Dan bleven de bloemen en het gras tenminste heel. Soms speelden ze stiekem toch met een echte leren bal. Dat was leuker, want dan kon je tenminste hard schieten. De pret was meestal van korte duur. Want als je

met een leren bal de schutting raakte, dan gaf dat een harde knal en trilden de planken. Als zijn ouders dat hoorden, dan moesten ze meteen stoppen. Maar nu was Kjelds moeder boodschappen doen en zat zijn vader op de studeerkamer een rapportje te schrijven. Ze konden dus lekker hun gang gaan. Tenminste, tot het laatste schot van Kjeld.

“Wat doen we nu?” vroeg Robin, die niet kon geloven wat er was gebeurd.

“Ik weet het niet,” stamelde Kjeld, die met een verlegen lach zijn schouders ophaalde. “Ik wist niet dat ik zo hard kon schieten.”

Ze stonden verbaasd te kijken naar het kapotgeschoten net van de goal.

“Waar is de bal gebleven?”

“Wat denk je? Die ligt bij de bureu.”

“Ik heb wel een idee,” zei Robin met een fluisterstem.

Kjeld knikte hoopvol.

“Wegwezen hier!” riep hij lachend.

Ze renden door de achterdeur naar binnen. Ze deden hun keepershandschoenen uit en pakte hun crossfietsen. Terwijl ze ervandoor gingen zagen ze nog net de buurman naar buiten komen.

“Die gaat vast bij jou thuis aanbellen,” riep Robin tegen Kjeld. “Ik hoop dat je geen straf krijgt.”

“Maar ik kon er toch niets aan doen?” antwoordde Kjeld.

“Nou, misschien moet je voortaan minder spinazie eten,” lachte Robin. “Jij wordt veel te sterk.”

“Ik lust niet eens spinazie.”

“Dan zijn het die nieuwe sportdrankjes zeker.”

Robin gaf Kjeld een duw tegen zijn schouder.

“Maak je geen zorgen. Je moet gewoon zeggen dat ik heb geschoten. Jij hebt trouwens een leuke pap en mam. Die

zijn nooit lang boos, dat weet je toch? En anders kun je het altijd terug verdienen.”

Kjeld knikte terwijl ze de hoek om draaiden naar het speelveldje. Hij wist dat Robin gelijk had. Hij was tenslotte zijn beste vriend. Het zou allemaal wel goed komen.

2

“Ja, ja, ik kom eraan,” riep Kjelds vader terwijl hij de trap afliep.

Voordat hij de deur kon openen ging de bel voor de derde keer. Erwin, de buurman van nummer 43 stond voor de deur. Hij had een bal in zijn handen, die hij met een lach aan Kjelds vader gaf.

“Heeft Kjeld die bij jullie over de schutting geschoten? Sorry hoor, hij weet dat ze met een lichte bal moeten spelen. Het zal niet meer gebeuren.”

Erwin schudde zijn hoofd.

“Nee, Kjeld heeft hem niet over de schutting geschoten.”

“Hoezo? Heeft zijn vriendje het gedaan?”

Erwin lachte geheimzinnig.

“Of is die bal niet van ons?” probeerde Kjelds vader.

Hij bekeek de bal eens goed. Hij was al oud. Het logo van FC Barcelona was nog net zichtbaar en de naden waren al behoorlijk versleten. Kjeld had er zijn naam met een zwarte stift opgeschreven. Maar je moest goed zoeken om dat terug te vinden. Het was Kjelds lievelingsbal.

“Die bal ken je toch wel?” vroeg Erwin.

Kjelds vader knikte.

“Maar hij heeft hem niet over de schutting geschoten,” ging Erwin verder.

“Dan hebben ze hem er overheen gegooid. Wat maakt het uit?”

“Nee, dat ook niet.”

Erwin glimlachte geheimzinnig.

“Loop maar even met me mee, dan zal ik het je laten zien.”

Kjelds vader pakte de voordeursleutel. Hij stapte in zijn oude wandelschoenen en liep met losse veters achter Erwin aan. Ze liepen door de kamer en de keuken naar de achtertuin. Kjelds vader verbaasde zich er altijd over hoe netjes het bij Erwin en Lonneke was. Die hadden twee kinderen, maar bij hen lag er in de kamer geen rondzwervend speelgoed. Ook hadden ze geen zwarte vegen op de witte muren. Het zag er gewoon keurig netjes uit. Samen liepen ze de tuin in.

“Kijk, hier is het,” zei Erwin en hij wees naar het midden van de schutting.

“Wat bedoel je?” vroeg Kjelds vader, die niets bijzonders zag. “Wat heeft jouw schutting hiermee te maken?”

“Kijk eens goed.”

Erwin schoof de takken van de klimop opzij en toen zag Kjelds vader het. Zijn mond viel open van verbazing. Hij kon zijn ogen niet geloven. In de schutting was een keurig rond gat te zien. Het was precies zo groot als een voetbal.

“Nee, dat kan toch niet?” zei hij vol ongeloof.

Erwin lachte.

“Zie je nou wel dat Kjeld de bal niet over de schutting heeft geschoten? Hij heeft hem er dwars doorheen geknald.”

“Is het hout gaan rotten of zo?”

“Nee hoor, met die schutting is niets mis. Volgens mij moet je eens met jullie Kjeld praten. Hij schiet minstens net zo hard als Wesley Sneijder.”

Kjelds vader was sprakeloos. Hij hurkte naast het gat en probeerde een plank recht te duwen.

“Sorry,” was alles wat hij kon zeggen. “Ik zal de schutting meteen repareren. Ik heb nog wel wat timmerhout liggen.”

“Dat hoeft niet hoor,” zei Erwin. “Ik vind het veel belangrijker dat je me wat anders belooft.”

“Wat dan?”

“Dat je niet boos wordt op Kjeld. Dat jochie kan er ook niets aan doen dat hij een supertalent is.”

Eindelijk lachte Kjelds vader weer.

“Je hebt gelijk, maar ik ga hem geen complimentje geven. Voordat je het weet gaat hij proberen om door een muur heen te schieten.”

Nu moest Erwin ook lachen. Hij gooide de bal terug over de schutting en samen liepen ze naar binnen.

“Je hebt een heel bijzondere zoon,” zei Erwin.

“Dat kun je wel zeggen,” antwoordde Kjelds vader.

“Koffie?”

“Graag. Dan kunnen we nog even napraten over de wedstrijd van gisteren.”

3

Robin en Kjeld zaten op de rand van de zandbak naast het speelveld. Ze hadden de hele middag samen gevoetbald. Het gat in de schutting waren ze al bijna vergeten. Robin keek op zijn horloge.

“Het is kwart voor zes. Ik moet nu echt naar huis.”

“Ja, ik ook,” zei Kjeld en hij pakte zijn fiets.

“Ik hoop dat je vader niet boos is.”

Kjeld haalde zijn schouders op.

“Het zal wel meevallen.”

Hij deed de bal onder de snelbinders en sprong op zijn fiets. Hij slipte in het gras en draaide de weg op naar huis.

“Tot morgen,” riep Kjeld terwijl hij vaart maakte.

“Ja, houdoe,” hoorde hij Robin terug roepen.

Toen hij de straat in reed zag hij dat zijn vader in de voortuin aan het werk was. Hij had een grote, zwarte koptelefoon op zijn hoofd. Eigenlijk vond Kjeld dat hij daarmee voor schut liep, maar zijn vader wilde geen andere. Kjeld hoorde meteen dat Guus Meeuwis aan stond, want zijn vader zong binnensmonds: “Dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht”. Kjeld reed de oprit op en zwaaide zo nonchalant mogelijk naar zijn vader. Die zwaaide vrolijk terug. Hij zag er helemaal niet boos uit.

“Kjeld, kom eens hier,” riep hij opgewekt.

Kjeld stapte van zijn fiets en liep naar zijn vader, die met een schop het groen tussen de stenen weghaalde.

“De buurman stond vanmiddag aan de deur,” zei hij. “Je begrijpt zeker wel waarom.”

Kjeld knikte.

“Ben je kwaad?” vroeg hij voorzichtig.

“Kwaad? Ja, wel een beetje.”

“Maar ik deed het niet expres.”

Kjelds vader legde de schoffel aan de kant en ging op zijn hurken zitten. Hij legde zijn handen op Kjelds schouders en keek hem vriendelijk aan.

“Ik ben een beetje boos omdat je weet dat je in de tuin niet met een zware bal mag voetballen. Maar ik ben ook trots op je.”

Er verscheen een glimlach op Kjelds gezicht.

“Trots?” vroeg hij.

“Ja, heel trots. Want ik ken niemand, die zo hard kan schieten dat hij dwars door de schutting knalt,” lachte Kjelds vader. “Man, wat heb jij een verwoestend schot.”

“Dus ik krijg geen straf?”

“Nee, dat niet. Maar je moet me wel helpen. Morgen repareren we samen de schutting. Beloofd?”

Kjeld knikte enthousiast. Zijn vader was niet boos en hij mocht zelfs helpen klussen. Dat was geweldig. Toen schoot hem iets te binnen.

“Oh nee, morgen kan helemaal niet,” zei Kjeld. “Dan hebben we de ouder-kindwedstrijd. Pap, dat ben je toch niet vergeten?”

“Ja, stom van me,” zei zijn vader. “Dat ben ik niet vergeten hoor. Ik moet eerst naar Den Haag en ik beloof je dat ik op tijd terug ben om tegen jou te voetballen. Die schutting kan nog wel een paar dagen wachten.”

“Dus je bent er bij?” vroeg Kjeld voor de zekerheid. “Beloof je dat echt?”

“Ja, daar kun je op rekenen.”

Kampioen in Camp Nou

“Nou, dan gaan wij winnen,” riep Kjeld en hij deed alsof hij een bal tussen de benen van zijn vader schoot.

“Ik dacht het niet, ventje,” zei zijn vader.

Hij pakte Kjeld bij zijn middel en tilde hem hoog in de lucht. Kjeld schaterde het uit. Hij lachte en gilte terwijl zijn vader hem naar binnen droeg. En zo werd het toch nog een leuke dag.

